

Ilustrații interior: Klara Hadai
Ilustrația copertei: Delia Eftimie
Coperta: Leo Orman

© 2015 WWW.CORES.NET.
Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-92614-3-9

Pentru informații privind această carte, trimi-
teți un mesaj la coresi@cores.net.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POENARU, VASILE

Pisica din vis : povestiri pentru copii / Vasile Poenaru. –

București : WWW.CORES.NET, 2015

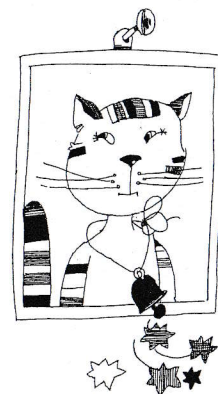
ISBN 978-606-92614-3-9

821.135.1-32

Vasile Poenaru

PISICA DIN VIS

Povestiri pentru copii

WWW.CORES.NET

Editura Coresi SRL

5	PISICA DIN VIS
7	JUDECATA ȚAPULUI
9	DISPUTA
11	CĂMILA ȘI GIRAFA
13	ZÂMBETUL
15	POVESTEA CURCUBEULUI
17	COPACUL POVEȘTILO
19	VULPEA ȘI STRUGURII
21	MĂGARUL CEL NEMULȚUMIT
23	FEMEIA CEA LACOMĂ
25	FLUTURELE ȘI FULGII DE NEA
27	FURNICA INVENTIVĂ
29	ARICIUL NEGLIJENT
31	MAIMUȚA NEPRICEPUTĂ
33	AURUL DULCE
35	VIESPEA ȘI VULPEA
37	VULTURUL ȘI VÂNTUL
39	CAPRELE ÎNCĂPĂȚÂNATE
41	URSUL PĂCĂLIT DE VULPE
43	CORBUL ȘI VULPEA
45	IEPURELE CUGETĂTOR
47	MISTREȚUL ȘI STEJARUL
49	SCORPIONUL ȘI BROSCUȚA
51	GREIERELE ȘI FURNICA
53	PĂSTORUL MINCINOS
55	MĂRIUCA CEA VISĂTOARE
57	ROSTUL NECTARULUI
59	CEI DOI PĂDURARI ȘI ZÂNA
61	CINE RÂDE LA URMĂ
63	POIANA

PISICA DIN VIS

Șoricelul Chiț-Chiț se trezi foarte bucuros din somnul său de după-amiază. Alergă la părinții lui, își adună toți frații, și le spuse tuturor cu mare emoție:

– Am visat ceva extraordinar! De azi înainte, mulțumită visului meu, vom scăpa pentru totdeauna de amenințarea fioroasei Pisici!... Se făcea că Pisica purta un clopoțel care suna, melodios, la fiecare mișcare. Și, cum îl auzeam, noi, șoricelii, ne ascundeam imediat. N-o lăsam deloc pe nemiloasa Pisică să se apropie, nici măcar la trei pași!

Tatăl lui Chiț-Chiț dădu a lehamite din lăbuță.

– Dragul meu, acest vis îl tot avem cu toții de când s-a ivit neamul șoricesc pe pământ. Soluția ar fi ideală. Din păcate, însă, nu s-a găsit până acum niciunul dintre noi care să îndrăznească să-i pună Pisicii la gât mult-doritul clopoțel!

JUDECATA ȚAPULUI

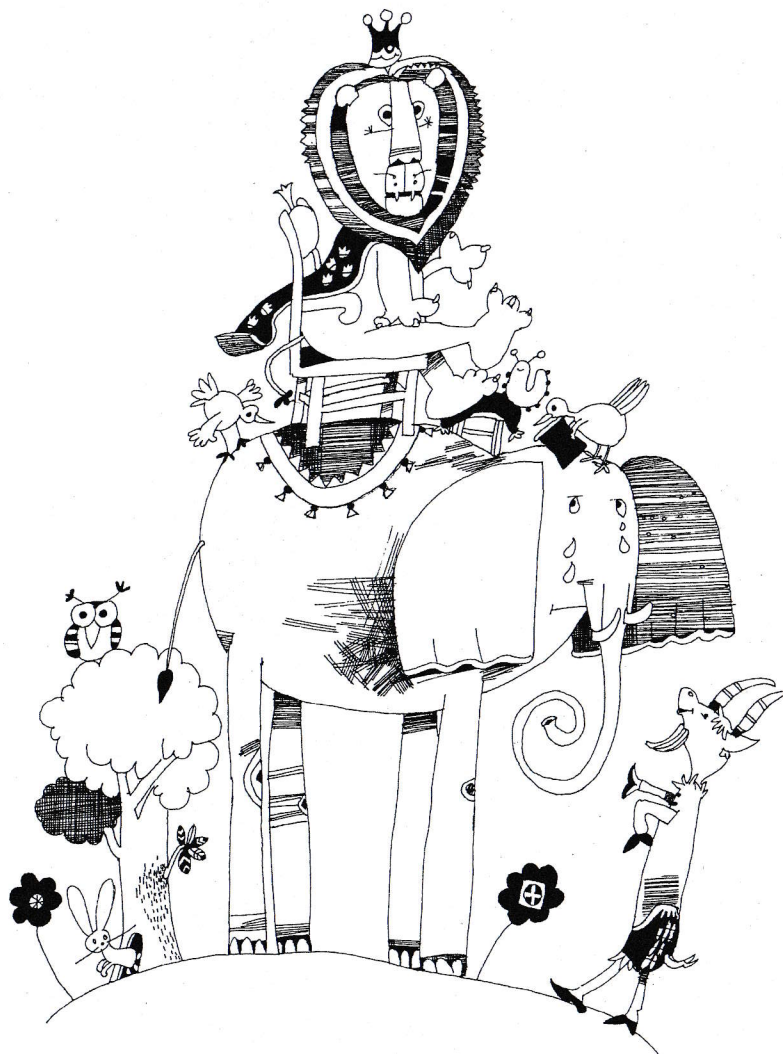
Într-o dimineață, leul se trezi înconjurat de o mare de flăcări: un vânător făcuse un cerc de foc în jurul culcușului său. Înnebunit de groază, leul începu să urle și să strige după ajutor. Elefantul îl auzi, își încarcă trompa cu o sorbitură uriașă de apă, se năpusti prin foc și îl urcă pe leu în spinarea sa. Slobozind apoi jeturi de apă peste flăcările cele mai mari, îl scoase în cele din urmă în afara primejdiei.

Din momentul acela, însă, leul nu voi să mai coboare de pe spinarea elefantului. „Eu sunt regele animalelor, iar ție îți fac cinstea de a-ți porunci să mă porți oriunde doresc și să mă aperi de toate amenințările!” Elefantul se împotrivi și le rugă pe toate animalele să-l ajute să-și recapete libertatea. Dar și maimuța, și șarpele, și gazela, și girafa, și hipopotamul, și toate celelalte îi dădură dreptate leului, temându-se de mânia lui. Numai țăpul își înfipse picioarele dinapoi bine în pământ și spuse:

– Coboră imediat de acolo, animal nerecunoscător! Ce-ai fi făcut dacă elefantul te-ar fi lăsat pradă flăcărilor?

Și leul coborî, dar sări chiar în spinarea bietului țăp, care nu mai putu să rostească decât câteva cuvinte:

– Mai bine pier decât să tăinuiesc o nedreptate!

DISPUTA

Melcul, broasca și șoarecele se hotărâra într-o zi să-și pună mintea la un loc și să rezolve problema care de mai mult timp îi frământa: ce sunt soarele, luna și stelele. Începură prin a-și spune fiecare părerea:

– Eu cred că soarele e o budincă uriașă proaspăt scoasă din cuptor, iar luna o roată de cașcaval. Din când în când stelele, care sunt niște șoriceai ai cerului, ies din ascunzișurile lor și mănâncă cele două bunătăți – spuse șoarecele, lăsându-i gura apă –, dar ele cresc din nou, soarele peste noapte, iar luna peste zi.

– Da' de unde, spuse broșcuța. De fapt, soarele e o baltă caldă, iar luna o baltă rece, amândouă cu apă nobilă, de lumină. Iar stelele sunt broșcuțe care se bucură pe rând, ba de una, ba de cealaltă.

– Eu văd lucrurile cu totul altfel, adăugă melcul. Soarele e casa melcului de lumină; iar luna e casa melcului de întuneric. Stelele sunt copiii lor, care se înfruptă tot timpul din frunzele nesfârșite ale cerului.

După ce își spuseră acestea, niciunul nu mai voia să renunțe la părerea sa. Și începură o ceartă zdravănă.

Auzind gălăgia îngrozitoare pe care o făceau, un șarpe din apropiere se trezi, îi căută după sunet și, cât ai clipi, puse capăt disputei, înghițindu-i pe nemes-tecate.